15/04/2020

Το κτήνος και ο άγγελος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αργολίδος

Τοῦ Μητροπολίτη Ἀργολίδος κ. Νεκταρίου

Ἡ ἐπέλαση τοῦ COVID-19, πέρα ἀπό τήν ἀναστάτωση, τίς συμφορές καί τίς τραγωδίες πού δημιούργησε, ἔφερε στήν ἐπιφάνεια καί κάτι θετικό, ὅπως πολύ σωστά ἐπισημαίνει ὁ καθηγητής Χρῆστος Γιανναρᾶς σέ ἄθρο του τήν Κυριακή τῆς 12ης Ἀπριλίου.

«Μέσα σέ αὐτόν τόν ἐφιάλτη ἡ περίπτωση τῆς Ἑλλάδας ἔμοιασε ἔκπληξη. Μιά καταφανέστατα παρακμιακή κοινωνία, μέ θεσμούς καί λειτουργίες ὁλοκληρωτικῆς ὑποταγῆς στή συμφεροντολαγνεία και κομματική ἀντιμαχία, μέ πολιτικό προσωπικό εὐτελέστατων ἐπιδιώξεων, ἐγωλαγνείας, κλεπτομανίας, διαπλοκῆς – αὐτή ἡ Ἑλλάδα ἐξέπληξε.

Βγῆκε στήν ἐπιφάνεια καί ἀνέλαβε ἡγετικές εὐθύνες μιά ἄλλη, διαφορετική, ἀπρόσμενη ἀνθρώπινη ποιότητα. Μιά χούφτα ἄνθρωποι, σέ θέσεις κλειδιά, μέ κοινό γνώρισμα τήν πρωτόγνωρη στήν ἐντόπια κοινωνία σοβαρότητα. Καταρτισμένοι, ἔμπειροι, εὐφυεῖς, διαπρεπεῖς ὁ καθένας στήν ἐπιστήμη του καί στή δουλειά του –

τίμιοι Ἕλληνες » .

Εἶναι ἕνα φωτάκι ἐλπίδας στή μαυρίλα τῶν ἡμερῶν. Τήν ἴδια ἡμέρα ὅμως συνέβησαν καί κάποια γεγονότα πού μέ προβλημάτισαν ἔντονα καί μέ ἀνησύχησαν. Μαζί μέ αὐτή τήν ποιότητα ἀναδύθηκε καί κάτι ἀκόμα πού προκαλεῖ ἀποτροπιασμό: Ὁ χαφιεδισμός, ἡ ρουφιανιά, τό κτῆνος πού κρύβουμε μέσα μας.

Σέ τελευταία ἀνάλυση ἀναδύεται μιά νοοτροπία φασιστική. Γιά νά θυμηθῶ τόν Πασκάλ, «ὁ ἄνθρωπος οὔτε ἄγγελος εἶναι οὔτε κτῆνος καί ἡ δυστυχία του εἶναι πώς ἐκεῖνος πού θά ἔπρεπε νά ἐνεργεῖ σάν ἄγγελος, ἐνεργεῖ σάν κτῆνος» .

Δυστυχῶς σέ περιόδους κρίσεων (καί ὄχι μόνο) κάποιοι βγάζουν ὅ,τι καλύτερο ἔχουν, αὐτοθυσία, ἀγάπη, καλοσύνη, νοιάξιμο γιά τόν ἄλλον.

Ἀλλά κάποιοι ἄλλοι βγάζουν ὅ,τι χειρότερο ἔχουν. Καί φοβᾶμαι ὅ,τι αὐτοί εἶναι οἱ περισσότεροι. Μιά ἀσύληπτη κακότητα, μῖσος, φθόνος, ἐκδικητικότητα, κακεντρέχεια. Βγάζουν ὅλο τόν πραγματικό σκοτεινό ἑαυτό τους. Δυστυχῶς ὅσο καί νά κρυβόμαστε καί νά ὑποκρινόμαστε, σέ περιόδους κρίσεων – κυρίως, πέφτουν οἱ μάσκες καί ἐμφανίζεται αὐτό πού εἴμαστε.

Μέ τήν ἀναγγελία τῶν περιορισμῶν ἀπό τήν πολιτεία, ξαναμπῆκε στό λεξιλόγιο μας ἡ λέξη «καταγγελία» καί εἰδικά σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τόν ἐκκλησιαστικό χῶρο. (Βεβαίως ἡ πραγματικότητα αὐτή θά πρέπει νά μᾶς προβληματίσει, ὅλους τούς πιστούς, κληρικούς καί λαϊκούς. Γιατί τόσο μένος ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας καί εἰδικά τῶν κληρικῶν; Πόσο εὐθυνόμαστε ἐμεῖς γι΄ αὐτή τήν κατάσταση καί τί μποροῦμε νά κάνουμε, ἀλλά αὐτό εἶναι ἄλλο θέμα, τό ὁποῖο θέλει πολλή καί νηφάλια συζήτηση).

Θά ἀναφερθῶ σέ τέσσερα μόνο περιστατικά ἀπό τά πολλά πού ἔγιναν στόν τόπο μας αὐτές τίς μέρες.

Σέ κάποιο χωριό, γινόταν μιά κηδεία. Οἱ ἄνθρωποι τήρησαν τίς ἐπιταγές τῆς πολιτείας καί παρέμειναν ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία. Οἱ περισσότεροι στά σπίτια τους. Ἀπαίτησαν ὅμως νά ἀνοίξουν τά μεγάφωνα τῆς ἐκκλησίας.

Σέ λίγη ὥρα ἔφτασε ἡ ἀστυνομία γιατί ἔγινε «καταγγελία»! Κάποιο πρόσωπο, πού μισοῦσε θανάσιμα τόν μακαρίτη, γιά νά τόν ἐκδικηθεῖ ἀκόμα καί μετά θάνατον, ἔκανε τήν καταγγελία. Ὄχι βέβαια γιατί ἐνδιαφέρθηκε γιά τήν ὑγεία τῶν συγχωριανῶν της...

Ἱερέας σέ ἄλλη Ἐκκλησία, λειτουργοῦσε μέ τό προβλεπόμενο προσωπικό, τέσσερα ἄτομα. Στά μισά τῆς λειτουργίας κατέφθασε ἡ ἀστυνομία. «Καταγγελία» ἀπό

γείτονα, πού ἔχει τσακωθεῖ μέ ἕναν ἐπίτροπο: «Στήν Ἐκκλησία ἔχουν μαζευτεῖ πάνω ἀπό δέκα ἄτομα!» Ἔλεγχος, ἀναστάτωση, τελείωσε καί αὐτό .

Τήν Κυριακή ἐπαναλήφθηκε τό ἴδιο σκηνικό καί μάλιστα πῆρε μεγαλύτερες διαστάσεις στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα στήν Κέρκυρα. Οἱ Κερκυραῖοι γνωρίζουν πολύ καλά τί σημαίνει Κυριακή τῶν Βαΐων, ὅταν τιμᾶται ἡ θαυματουργική ἐπέμβαση τοῦ Ἁγίου.

Μετά τή Λειτουργία ἀκολουθεῖ ἡ μεγαλύτερη λιτανεία τοῦ σκηνώματος του πού κρατᾶ τρεῖς ὧρες. Αὐτή τήν Κυριακή ἡ λιτάνευση ματαιώθηκε κι ἔγινε μιά μικρή περιφορά μέσα στό Ναό. Κατηγορήθηκε ὁ Μητροπολίτης, ἀκόμα καί ἡ Δήμαρχος.

Καί πάλι «καταγγελία», ἐπέμβαση τοῦ Εἰσαγγελέα κ.λπ. Δέν σχολιάζω τίς ὅποιες νομικές παραβάσεις, αὐτά εἶναι θέματα τῆς Δικαιοσύνης. Μοῦ ἔκανε ὅμως ἐντύπωση μιά φράση ἀπό τίς δηλώσεις τῆς κ. Δημάρχου. «Εἶμαι ἕτοιμη νά ἀντιμετωπίσω τήν μικροκομματική ἐκμετάλευση πού ἐπιχειροῦν κάποιοι ἄλλοι καί τήν στοχοποίησή μου ».
Τό ἀφήνω ἀσχολίαστο. Ὁ νοῶν νοείτω.

Τέλος ἕνα ἄλλο γεγονός ἔκανε κι αὐτό τό γῦρο τοῦ διαδικτύου. Κάποιος πατέρας ἔφερε τό παιδί του σέ ἕνα Ναό τῆς πρωτεύουσας, στή νότια θύρα τοῦ Ἱεροῦ καί ὁ ἱερέας τό κοινώνησε.

Κάποιος γείτονας προφανῶς «σκασμένος» ἀπό τόν ἐγκλεισμό, βγῆκε στό μπαλκόνι «ἔβγαλε τό ὅπλο» του, δηλαδή τό κινητό καί ἀποθανάτισε τή σκηνή. Σέ λίγα λεπτά τό γεγονός εἶχε γίνει πρωτοσέλιδο. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, σέ λίγο κατέφθασε καί ἡ ἀστυνομία.

Καί πάλι δέν θά σταθῶ στή νομική πλευρά τοῦ θέματος. Σέ αὐτήν τοποθετήθηκε ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς πού εἶναι καί νομικός.

Ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή ἀνέλαβε τή διερεύνηση. Τό ἴδιο καί ἡ Δικαιοσύνη. Ὅμως θά σταθῶ στήν ἠθική πλευρά. Ρωτάω ὅλους τούς καταγγέλοντας καί εἰδικά τόν τελευταῖο: Γιατί τόση εὐαισθησία καί τόση σπουδή νά καταγγελθεῖ αὐτό τό γεγονός καί νά δημοσιοποιηθεῖ;

Πιστεύει... ὅτι ἦταν τόσο ἐπικίνδυνο γιά τή δημόσια ὑγεία; Ἄν διαθέτει τέτοια εὐαισθησία γιά τή δημόσια ὑγεία, γιατί δέν ἀνησυχεῖ αὐτό πού γίνεται στίς παραλίες μας, στά supermarkets; Εἶμαι σίγουρος ὅτι αὐτός ὅπως κι ὅλοι μας ἐκεῖ ψωνίζουμε.

Ἐκεῖ θά εἶχε τήν εὐκαιρία νά κάνει πολλές φωτογραφίσεις καί μ’ αὐτό τό πλούσιο

φωτογραφικό ὑλικό νά προβεῖ σέ πολλές καταγγελίες... Ἄλλωστε ὅλοι τό ἐπισημαίνουν ὅτι ὁ συγχρωτισμός στά supermarkets εἶναι πολύ πιό ἐπικίνδυνος καί παράνομος, ἀπό τό νά κοινωνήσει ἕνα παιδάκι, ἔξω ἀπό τό ναό.

Κι ἐπειδή κάθε μπαστούνι ἔχει δύο ἄκρες, ὁ καταγγέλων προκάλεσε τήν ἀγανάκτηση τῶν γειτόνων. (Ἤδη κυκλοφόρησαν εἰκόνες καί βίντεο ἀπό τούς ἔνοικους τῶν γειτονικῶν πολυκατοικιῶν.)

Ἀναρωτιέμαι, πῶς αἰσθάνεται ὁ ἐν λόγῳ κύριος ὅταν ἀπό τά ἄλλα μπαλκόνια τόν ἀποκαλοῦν «ρουφιάνο», «χαφιέ», «προδότη» κ.λπ. (περιττό βέβαια νά τονίσω πώς δέν συμφωνῶ μέ κάθε μορφή ἀντεκδίκησης.)

Ὅλα αὐτά τά περιστατικά καί ἄλλα παρόμοια ἦταν πού μέ ἀνησύχησαν. Καί μέ κάνουν νά νιώθω, ὅτι ὁ ἐφιάλτης τοῦ COVID-19 θά φέρει μαζί του κι ἄλλο ἕνα κακό: Τήν «ρουφιανιά» μέ ὅλες τίς μορφές της καί ἀπό τήν ὁποία δύσκολα θά ἀπαλλαγοῦμε.

Βεβαίως ἄν ρωτήσει κανείς ὅλους τούς καταγγέλλοντας, ποιά εἶναι τά κίνητρά τους, θά ἀπαντήσουν: ἡ προστασία τῆς ὑγείας!

Δέν μέ πείθουν καί τούς ἀπαντῶ: «Θά ντρεπόμασταν γιά τίς καλύτερες πράξεις μας ἄν γνωρίζαμε τά βαθύτερα κίνητρά μας» (Πιέρ Ντακό).

Σέ μιά ἀπό τίς ἐπισκέψεις μου στή Ρωσία, βρέθηκα σέ ἕνα στρατόπεδο τοῦ Γκουλάγκ στά Οὐράλια. Μετά ἀπό μιά τετράωρη ξενάγηση, ἔνιωσα ἄρρωστος ἀπ’ ὅσα εἶδα καί ἄκουσα. Καθήσαμε μέ τόν διευθυντή καί ἄλλους νά κουβεντιάσουμε. Σέ ἐρώτησή μου, πῶς βρέθηκαν σέ αὐτό τό κολαστήριο καί βασανίστηκαν ἀνελέητα τόσες χιλιάδες ἄνθρωποι. Ἡ ἀπάντησή του ἦταν:

-Ἀπό τίς καταγγελίες. Καί τό κακό εἶναι ὅτι ἀκόμη καί μέσα στό στρατόπεδο ἀνάμεσα στούς καταδίκους, ὑπῆρχαν καταδότες. Στή γλώσσα τῶν κρατουμένων ὀνομάζονταν «κλῶσσες».

Προσπαθοῦσαν λοιπόν νά βελτιώσουν τίς συνθῆκες τῆς ζωῆς τους καί μέ τίς εὐλογίες τῆς διοίκησης παρακολουθοῦσαν τά πάντα καί ἔδιναν ἀναφορές.

Ξαναρώτησα:

-Ἀπ’ ὅ,τι καταλαβαίνω, ὅλο τό σύστημα στηρίχθηκε στόν χαφιεδισμό. Γιατί λοιπόν δημοσιοποιήθηκαν τόσα λίγα πράγματα; Στήν Ἑλλάδα, μετά τήν ἑπτάχρονη δικτατορία, βγῆκαν στό φῶς ἀμέτρητες ἱστορίες βιαιοτήτων, βασανιστηρίων κ.λπ. Δημοσιοποιήθηκαν ντοκουμέντα, μαρτυρίες.

Ὑπῆρξε κάποια ἔστω ἀποχουντοποίηση καί κάποιοι τιμωρήθηκαν. Καί ὅλα αὐτά γιά μιά δικτατορία πού κράτησε μόνο ἑπτά χρόνια. Ἐδῶ γιατί δέν συνέβη κάτι τέτοιο;

Ὁ Διευθυντής χαμογέλασε. Ἡ ἀπάντησή του μέ ἄφησε ἄναυδο.

-Ποιός νά τιμωρηθεῖ ἀπ' ὅλους; Ἀφοῦ ὅλοι λίγο πολύ ἤμασταν χαφιέδες! Ὅλοι καταγγείλαμε ὁ ἕνας τόν ἄλλο γιά νά ἐπιβιώσουμε.....

Τίς ἴδιες σχεδόν ἱστορίες ἄκουσα καί στά ναζιστικά στρατόπεδα τοῦ Νταχάου καί τοῦ Ἄουσβιτς. Ὁ χαφιεδισμός δέν ἔχει σύνορα .

Θυμᾶμαι τίς διηγήσεις τῶν παλαιότερων γιά τά σκληρά χρόνια τῆς κατοχῆς καί τοῦ ἐμφυλίου.

Τό δέντρο τοῦ χαφιεδισμοῦ εἶχε πάρει τεράστιες διαστάσεις. Οἱ μέν κατέδιδαν τούς δέ. Ἕνα ἀσταμάτητο δρᾶμα. Μιά ἀτέλειωτη βεντέτα. Ἀλήθεια ἔχουμε σκεφτεῖ πόσες χιλιάδες συμπατριωτῶν μας ἐκτελέστηκαν καί ἀπό τά δύο στρατόπεδα μέ βάση τίς καταγγελίες;

Εἶχε καταλυθεῖ κάθε ἔννοια δικαίου. Ἡ ἀνθρώπινη ζωή δέν εἶχε καμία ἀξία. Δέν χρειαζόταν νά εἶχες κάνει κάτι. Φτάνει ὁ γείτονας ἤ ὁ συγγενής σου μέ τόν ὁποῖο εἶχες κτηματικές διαφορές γιά μιά σπιθαμή γῆς, γιά τριάκοντα ἀργύρια, νά σέ καταγγείλει. Φτάνει ὁ συνάδελφός σου πού ἔνιωθε μειονεκτικά ἀπέναντί σου νά σέ ὑπονομεύσει καί νά σέ τελειώσει.

Ἡ ἱστορία ἐπαναλήφθηκε πολλές φορές μέ μικρές παραλλαγές: καταγγελία, σύλληψη, συνοπτικές διαδικασίες, ἐκτέλεση.

Μέ ὠμό τρόπο δικαιολογεῖ αὐτή τήν πρακτική ὁ Τρότσκυ: «Ὅποιος ἐπιδιώκει ἕναν σκοπό, δέν δικαιοῦται νά ἀπαρνιέται τά μέσα γιά τήν ἐπίτευξη του». Δηλαδή ὁ σκοπός ἁγιάζει τά μέσα.
Τοῦτες τίς μέρες, στά τροπάρια πού ἀκοῦμε ἀκούγεται συχνά ἡ λέξη προδοσία καί μαζί, σά νά εἶναι ἀδέλφια, ἡ λέξη φθόνος .

Συγκρατεῖστε τή φράση : «φθόνος γάρ οὐκ οἶδε προτιμᾶν τό συμφέρον. Αὐτός εἰς προδοσίαν ἐκίνησεν τόν Ἰούδαν». Ὅταν ὁ Πιλᾶτος, ἀνέκρινε τόν Χριστό, παρόλο πού ἦταν σκληρός ἀνελέητος καί ἀπάνθρωπος, δέν βρῆκε κάποια αἰτία γιά νά Τόν καταδικάσει καί ἤθελε νά Τόν ἐλευθερώσει.

Ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος σχολιάζει : «ᾔδει γάρ ὅτι διά φθόνον παρέδωκαν αὐτόν».

Φοβᾶμαι λοιπόν, ὅτι ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται, τό σαράκι τοῦ φθόνου δέν ἀφήνει

τόν ἄνθρωπο νά ἡσυχάσει. Ἔχω τήν αἴσθηση ὅτι ὁ ἰός τοῦ φθόνου εἶναι πολύ πιό ἐπικίνδυνος ἀπό τόν κορωνοϊό.

Παρεπιπτόντως θά ἤθελα νά ἀναφέρω ἕνα ὄνομα πού βρίσκεται στήν ἐπικαιρότητα: Σωτήρης Τσιόδρας. Γενική ἡ ἀναγνώριση, ὄχι μόνον γιά τήν ἐπιστημονική του κατάρτιση, ἀλλά καί γιά τήν σοβαρότητα, τήν ἀνθρωπιά, εἰδικά γιά τήν ποιότητα. Ὅμως αὐτή ἡ ποιότητα εἶναι ἐπικίνδυνη. Δέν ἀντέχεται ἡ ποιότητα, προκαλεῖ τό φθόνο

Καί ἡ μετριότητα περιμένει στή γωνία τό λάθος, τό ἀπρόβλεπτο, κάποια παράλειψη γιά νά ἀρχίσει τήν ὑπονόμευση. Γράφει στό ἴδιο ἄρθρο ὁ Χ. Γιανναρᾶς.

«Φυσικά καί ξεκίνησε ἀπό τούς δημοσιογραφικούς ὑπονόμους ἡ ἀποφορά τῆς κακεντρέχειας, τῆς προσπάθειας νά μετριαστεῖ ἡ ἔκπληξη τῆς κοινῆς γνώμης. Ὅ,τι φοβᾶται πιό πολύ ἡ κατεστημένη στά πλοκάμια τῆς ἐξουσίας φαυλότητα, εἶναι ἡ σύγκριση: τό ξεγύμνωμα τῆς μετριότητας, ἀνικανότητας καί διαφθορᾶς ἀπό παρουσίες ἀψεγάδιαστης ποιότητας καί ἀνιδιοτέλειας».

Ὑπάρχει κι ἕνα μειονέκτημα στόν ἐν λόγῳ ἐξαιρετικό ἐπιστήμονα.

Εἶναι καί δέν τό κρύβει, χριστιανός. Αὐτό εἶναι κάτι πού δέν μποροῦν νά τό ἀντέξουν εὔκολα οἱ γνωστοί κύκλοι τῶν γνωστῶν κατευθύνσεων.

Ὅταν ὁ συνάδελφός του, Ἅγιος Λουκᾶς, χειρουργός καί κατά σύμπτωση κι αὐτός λοιμοξιολόγος, διάσημος καί καταξιωμένος ἐπιστήμονας, ἐκδήλωνε τήν πίστη του, γινόταν ἀντικείμενο χλευασμοῦ. Καί ὅταν ἀποφάσισε νά χειροτονηθεῖ ἱερέας, τό περιβάλλον του, δέν τό ἄντεξε καί ἔλεγαν: «πῶς ἕνας καταξιωμένος ἐπιστήμονας ἀσχολεῖται μέ μία ξεπερασμένη ὑπόθεση πού λέγεται ἐκκλησία;»

Οἱ ἀλλεπάλληλες συλλήψεις, φυλακίσεις καί ἐξορίες, βασίστηκαν δυστυχῶς, κυρίως σέ καταγγελίες κάποιων συναδέλφων του, πού δέν ἄντεχαν τήν ποιότητα. Καί πάλι ὁ φθόνος…..

Ἐπανέρχομαι.

Τό ἔχω δηλώσει ἀπό τήν πρώτη στιγμή, ὅτι παρόλη τήν θλίψη πού νιώθω βλέποντας τίς ἐκκλησίες ἄδειες, συμφωνῶ μέ τά σκληρά μέτρα πού πάρθηκαν καί δέν ἔχω καμία πρόθεση, νά ἔλθω σέ ἀντίθεση μέ τήν Ἱερά Σύνοδο, τήν πολιτεία, τούς νόμους, τήν ἰατρική κοινότητα.

Ὅμως ἀνησυχῶ βαθιά. Μήπως τό ὅλο κλῖμα βοηθάει στήν ἀναβίωση μιᾶς ἄλλης μορφῆς ἀνελέητου φασισμοῦ, χαφιεδισμοῦ καί τῶν χειρότερων ἀντικοινωνικῶν ἐνστίκτων τῶν ἀνθρώπων μας.

Ὅλοι σήμερα κυκλοφοροῦμε μ’ ἕνα κινητό, πού χρησιμοποιεῖται καί ὡς μαγνητόφωνο καί ὡς φωτογραφική μηχανή καί ὡς βίντεο. Ποῦ θά φτάσουμε; Σήμερα φοβόμαστε καί νά χαιρετίσουμε καί νά πλησιάσουμε τόν ἄλλο, λόγῳ τοῦ ἰοῦ.

Ὁ ἰός κάποια στιγμή θά φύγει. Ἄν ὅμως ἐθιστοῦμε στόν ἰό τῆς καταγγελίας, τῆς ρουφιανιᾶς, τοῦ φθόνου, τί μέλει γενέσθαι; Νά φοβόμαστε ὁ ἕνας τόν ἄλλον; Νά βλέπουμε ὅλους μέ καχυποψία;

Νά μετρᾶμε ἀκόμα καί τίς λέξεις ἤ τίς κινήσεις; Ἄν ὁ καθένας γίνει καί ἤδη γίνεται, ἕνας big brother γιά τόν ἄλλο, πού θά ὁδηγηθοῦμε; Σέ μιά νέα μορφή φασισμοῦ; Τό κτῆνος πού κρύβουμε μέσα μας ἄν δέν τιθασευτεῖ, θά βρεῖ διέξοδο κάπου.

Σέ ὁλοκληρωτικές ἰδεολογίες καί πρακτικές ὁποιουδήποτε χρώματος. Ἡ ἱστορία ἔχει πάμπολλα παραδείγματα. Ὅπως πολύ σωστά γράφει ὁ Ἄρθουρ Καῖστλερ: «Ὁ φασισμός δέν μπορεῖ νά νικηθεῖ μόνο στά πεδία τῆς μάχης.

Πρέπει νά νικηθεῖ καί μέσα στό μυαλό, στίς καρδιές καί στούς ἀδένες τῶν ἀνθρώπων. Γιατί εἶναι ἁπλῶς μιά νέα λέξη γιά μιά πολύ παλιά πνευματική κατάσταση». Κι ἐδῶ ἡ νομική ἐπιστήμη σηκώνει τά χέρια. Ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ κτήνους πού κρύβεται μέσα μας ἀπαιτεῖ ἐσωτερικό ἀγῶνα μέ τή συνέργεια τῆς Θείας Χάρης . Τό κτῆνος νά μεταμορφωθεῖ σέ ἄγγελο.

Πρίν λίγα χρόνια κυκλοφόρησε στά Ἑλληνικά τό ἐξαιρετικό βιβλίο τοῦ Ρουμάνου λογοτέχνη καί συγγραφέα Νικολάε Στάϊνχαρντ, μέ τόν τίτλο «Τό ἡμερολόγιο τῆς εὐτυχίας». Ὁ Στάϊνχαρντ νέος ἀκόμα ἀρνήθηκε τίς τιμές, τίς ὑψηλές θέσεις πού τοῦ πρότεινε τό καθεστώς τῆς πατρίδας του, ὄντας ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος μέ ὁποιαδήποτε ὁλοκληρωτική ἰδεολογία, πρᾶγμα πού τοῦ στοίχισε πολλές διώξεις καί ταλαιπωρίες.

Τό 1959 κλήθηκε στό ἄντρο τῆς SECURITATE καί τοῦ προτάθηκε νά γίνει “συνεργάτης”, δηλαδή χαφιές τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας.

Τοῦ δόθηκε διορία τριῶν ἡμερῶν γιά νά ἐπιλέξει τήν συνεργασία ἤ την φυλακή. (Δημοκρατικές διαδικασίες!) Προτίμησε τό δεύτερο. Καταδικάστηκε σε 13 χρόνια φυλακή. Τελικά ἔμεινε ἕξι χρόνια λόγῳ γενικῆς ἀμνηστίας. Ὑπέστη ἀμέτρητες

ταπεινώσεις, ξυλοδαρμούς, προσβολές, πείνα, βασανιστήρια.

Ἐκεῖ μέσα στόν πόνο καί στήν ἀπέραντη θλίψη, γνωρίζει τόν Θεό καί βαπτίστηκε κρυφά μέσα στό κελλί. Μετά τήν ἀποφυλάκιση ἀρνεῖται καί πάλι τή συνεργασία μέ τό καθεστώς καί ἐργάζεται ὡς φορτοεκφορτωτής.

Τό 1980 ἔκανε αὐτό πού ἔλεγε ἡ καρδιά του. Ἔγινε μοναχός. Στό περίφημο βιβλίο του, πού εἶναι καί μία αὐτοβιογραφία του, γράφει κάτι πού θά πρέπει πολύ νά μᾶς προβληματίσει, εἰδικά στήν μετά COVID-19 ἐποχή.

«Σέ τί μπορεῖ νά ἐλπίζει μιά κοινωνία, ὅταν μετατρέπει τήν καχυποψία, τό μῖσος, τήν καταγγελία σέ βασική της αρχή; Εἶναι σάν νά σπέρνεις δηλητήριο καί νά περιμένεις νά φυτρώσουν χόρτα».

Μέ Ἀναστάσιμες εὐχές
Ὁ Ἀργολίδος Νεκτάριος